

# Hẹn Hò Với Chồng Cũ

## Contents

|                            |          |
|----------------------------|----------|
| <b>Hẹn Hò Với Chồng Cũ</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .      | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .      | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .      | 4        |
| 4. Chương 4 . . . . .      | 5        |
| 5. Chương 5 . . . . .      | 7        |
| 6. Chương 6 . . . . .      | 9        |
| 7. Chương 7 . . . . .      | 10       |
| 8. Chương 8 . . . . .      | 12       |
| 9. Chương 9 . . . . .      | 14       |
| 10. Chương 10 . . . . .    | 16       |

## Hẹn Hò Với Chồng Cũ

---

### Giới thiệu

Edit: Phùng Diệp Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, xuyên (từ thế kỷ 21 đến tương lai), trọng sinh, sinh tử, tra côn

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-ho-voi-chong-cu>*

### 1. Chương 1

Đại sảnh Kim Bích Đường, đèn treo bằng thủy tinh cao quý xa xỉ, bậc thang bằng đá cẩm thạch, thảm quý báu, điêu khắc bằng ngọc bích, tất cả đều cực kỳ xa hoa, là nơi vốn là nơi để ăn uống linh đình có rất nhiều quý ông thanh lịch đến đó nhỏ giọng nói chuyện với nhau, giờ phút này lại lặng yên không một tiếng động.

Chỉ có tiếng hô hấp dứt quãng trầm trọng từ lầu hai khe khẽ vang lên, như có như không, giống như nếu không để ý tiếng hô hấp kia sẽ biến mất, rốt cuộc sẽ tìm chẳng ra.

Theo tiếng hít thở bước vào một căn phòng, đó là căn phòng khác nằm trong góc tối của lầu hai, tường trắng noãn, chiếm cứ đa phần trên tường là một chiếc cửa sổ sát đất, bức màn thanh lịch bị vén chính tề sang hai bên cửa sổ, mà ngoài cửa sổ hiện ra khung cảnh tựa như Vườn địa đàng.

Hoa hồng kiêu diễm ướt át trong khu vườn pha lê lay động duyên dáng, bên cạnh vườn hoa là bể phun nước mở ra vườn thủy tiên kiêu diễm, trong vườn thủy tiên có một bức tượng mũi tên tình ái cùng cây cung và thần Tình yêu Cupid đang chơi đùa, nhìn thật kỹ sẽ nhận ra bên cạnh bể nước còn có một chiếc đàn dương cầm tam giác màu trắng tinh.

Mà trong căn phòng kia, đèn bằng pha lê xa hoa, sàn nhà bằng gỗ lát, sofa thanh lịch đặt ở bên phải cửa ra vào, bên cạnh cái ghế sofa dài 2,5 mét đó là một cái giá sách cao 2 mét, trên giá sách bày ra đủ các

loại sách theo từng bộ.

Phía đông giá sách là một bàn trà đàn hương, trên bàn trà là vài cuốn thơ, chén trà bằng trúc thanh lịch nằm lẻ loi trên bàn trà, phòng như vậy đúng thật là dùng từ đẹp như tiên cảnh cũng thật khó hình dung!

Nhưng mà thứ đặc sắc nhất trong phòng không phải là kệ sô pha kia, không phải bàn trà đàn hương, cũng chẳng phải giá sách cổ kính, mà chính là thứ cách cái bàn trà chỉ chừng hai mét, là một bức màn mỏng treo tự nhiên từ trần nhà đến chạm đất.

Bên trong là một phòng ngủ nhỏ, sàng đan hình hoa trắng, giường King size bằng gỗ thô nằm chính giữa căn phòng, màn treo rủ từ trần nhà xuống giường khiến cho giường có chút朦胧 lung, như giả lại như thật, khiến cho người ta phải xốn xang.

Đột nhiên trên giường truyền đến tiếng ho khan kịch liệt giống như muốn đem cả phổi khụ ra ngoài, người trên giường nâng tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt này không quá xuất sắc, chỉ là thoáng thanh tú mà thôi, nhưng ánh mắt người nọ lại tựa như nai tơ vừa to vừa tròn, đó là nguyên nhân khiến khuôn mặt thanh tú của người này tăng thêm khí chất thơ ngây.

Sắc mặt hần trắng bệch nằm trên giường, ánh mắt quật cường nhìn lên trần nhà treo màn, nhưng khóe mắt lại không thể không chế được trượt xuống một giọt nước mắt, giọt nước mắt trong suốt đọng lại trên chiếc chăn bông bằng tơ lụa, chậm rãi bị hút khô, biến mất.

“Tôi hối hận rồi, thì ra sự trả giá của tôi vĩnh viễn không có báo đáp, đáng cười chính là mọi người đều hiểu rõ chuyện của tôi, vậy mà chính tôi lại không nhìn ra được, đáng cười thật. Ha hả, ha hả!” Bàn tay đặt trên giường theo tiếng cười tự giễu của mình mà nắm chặt lại.

Ngay khi hần đang đau xót, tiếng huyền não phía đông lại truyền đến căn phòng nguyên bản yên tĩnh của hần, tiếng cười vui vẻ, tiếng mắng chửi ôn nhu, còn có thể tưởng tượng ra một đôi mắt thâm trầm nhìn người kia không chút nào che dấu tình yêu sâu đậm, không hề có chút đau đớn thương tổn nào như hần cả.

Kỷ Hiểu Ngạn nhắm đôi mắt bị thương lại. Nhớ tới chuyện mình vừa kêu người hầu đi mời thiếu gia đến, người hầu kia lại mang về mặt muốn nói lại thôi, nhìn thôi Kỷ Hiểu Ngạn cũng biết rõ rằng thiếu gia lại đi cùng “người nọ” mất rồi, trong lòng người trên danh nghĩa là chồng mình chỉ có một mỹ nhân, một người thực sự tài hoa kia.

Nghĩ vậy, Kỷ Hiểu Ngạn không khỏi lộ ra nụ cười chua xót, Chúa à, vì sao người lại đối với tôi như thế, cho tôi được sống lại một lần cũng chỉ là muốn tôi ôn lại cuộc sống kinh khủng một lần nữa hay sao?

Ha hả, Leblan, dốc hết cả đời yêu anh, đến chết mới nhận ra đây là chuyện buồn cười cỡ nào, vẫn cho rằng tình yêu của mình có thể cảm động anh, đến chết mới nhận ra đây là chuyện vô lý đến cỡ nào, vẫn cho rằng cho dù anh không yêu tôi nhưng đứa con cũng sẽ trở thành vật ký thác giữa hai ta, bây giờ mới nhận ra chuyện này là chuyện ngu xuẩn cỡ nào, Chúa ơi, nếu người thương tôi thì hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa đi! Tôi sẽ không để mình phải sống thêm một khiếp đau khổ vậy nữa, tất cả vọng tưởng tôi sẽ không dám nghĩ đến nữa.

Nhưng mà Kỷ Hiểu Ngạn biết đây quá chẳng cũng chỉ là vọng tưởng, sống lại không phải rau cải trắng, có thể không lại một lần là đã ưu ái lắm rồi, nào có thể mơ đến lần thứ hai được nữa?

Kỷ Hiểu Ngạn chậm rãi mở mắt ra lần thứ hai, gian nan chuyển động đầu lưu luyến nhìn thoáng qua căn phòng kia, nhìn thật chăm chú vào bức tượng gỗ nằm đối diện với giá sách — nó có chút cong, điêu khắc vô cùng vụng về, hần lộ ra nụ cười trào phúng, thật lâu, thật lâu không chuyển động tròn mắt, cho đến khi hô hấp biến mất, hần mới chậm rãi nhắm đôi mắt lại, mà hai kẻ kia vẫn vui chơi trong vườn hoa như trước. Cái thay đổi chỉ là giọt nước mắt đọng trên chăn bông dần dần bị gió thổi làm khô, dần dần biến mất không còn thấy được nữa.

## 2. Chương 2

Này, cái này là như thế nào, Kỷ Hiểu Ngạn ngơ ngác nằm trên giường, không hiểu sao những danh từ vừa nghe thấy đối với mình sao lại vừa quen vừa xa lạ vô cùng. Hệ thống? Hệ thống gì cơ? Kí chủ? Ai là kí chủ? Chuyện này là sao? Mình chết rồi à? Lặng lẽ chết, ngay cả nhìn mặt đứa con lần cuối cũng không được, Kỷ Hiểu Ngạn nghĩ đến đây không khỏi nở một nụ cười khổ. Đột nhiên, từ ngoài cửa chính vang lên tiếng bước chân “Bộp bộp” và tiếng trẻ con khóc.

Tiếng trẻ con khóc? Là con của ai?

Sao lại có tiếng trẻ con khóc, trong cái nhà này, ngoài Phil ra thì làm gì có trẻ con, nhưng Phil đã 6 tuổi rồi, sao tiếng khóc lại như tiếng trẻ sơ sinh vậy được? Chẳng lẽ đó là con riêng của Bạch Ánh? Đúng rồi, nhất định là thế, nghe người hầu có nói hôm nay Bạch Ánh sẽ mang con riêng của mình đến chơi.

Tiếng bước chân chậm rãi dừng lại, đứng ở trước phòng Kỷ Hiểu Ngạn. Cộc cộc cộc cộc, tiếng đập cửa vang lên, đánh thức Kỷ Hiểu Ngạn đang đắm chìm trong dòng suy tư. Nhưng hắn chỉ tỉnh nhưng vẫn không chịu đứng lên, không nói đến tiếng khóc lúc trước, chính tiếng đập cửa này mới dọa đến Kỷ Hiểu Ngạn. Từ sau khi Leblan mang Bạch Ánh về nhà, người trong nhà đều không muốn nhìn thấy hắn, ngay cả người hầu cũng không phải ngoại lệ, mỗi lần thấy hắn là đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn lại, lời nói cũng lạnh nhạt. Có lẽ bởi vậy cho nên tiếng gõ cửa lễ phép này mới khiến cho hắn kinh sợ.

Trong lúc Kỷ Hiểu Ngạn vẫn đang nghĩ đông nghĩ tây, tiếng gõ cửa từ ngoài lại vang lên một lần nữa, chỉ là dồn dập hơn rất nhiều, tiếng khóc kia cũng theo đó mà trở nên kịch liệt.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng nói khàn khàn, như đang dỗ sao có tiếng khóc khiến tâm Kỷ Hiểu Ngạn rối loạn kia dừng lại, Kỷ Hiểu Ngạn cũng không biết làm sao, trong lòng chỉ cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế.

Người ngoài cửa nghe thấy đứa nhỏ khóc ngày càng dữ dội, lại nhìn cánh cửa không chút lay động trước mặt, khuôn mặt vốn đã không kiên nhẫn lại hiện lên vài nét tức giận, không khỏi chầm chọc nói to: “Bà chủ, ông chủ nói tôi đem cậu chủ Phil lên, để cho ngài dỗ nó!!!” Ngữ khí đó tựa như là đang nói với một bảo mẫu, một bảo mẫu thấp hèn chứ không phải là với bà chủ như trong miệng hắn nói ra.

Kỷ Hiểu Ngạn nghe đến đó không khỏi ngẩn người, không phải là vì ngữ khí thiếu tôn trọng kia mà là vị cậu chủ Phil từ miệng hắn, đó là đang, nói đến đứa trẻ sơ sinh vẫn oa oa khóc đó sao?

Chuyện này sao có thể xảy ra được chứ? Phil đã 6 tuổi rồi? Sao có thể là một đứa trẻ sơ sinh được? Trời ạ, cái này không phải trò đùa quá trớn đó sao? Bên này Kỷ Hiểu Ngạn vẫn đang không sao nghĩ nổi xem cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra thì bên này, kẻ ở ngoài cửa đã không kiên nhẫn “Ừynh” một tiếng mở cửa bước vào.

Kỷ Hiểu Ngạn nghe thấy tiếng mở cửa theo phản xạ nhìn về phía cánh cửa được trang trí theo phong cách thanh lịch cổ xưa, chỉ thấy người hầu ôm một đứa trẻ sơ sinh tiêu sái đến trước mặt mình, trước khi Kỷ Hiểu Ngạn kịp hiểu xem chuyện gì đang xảy ra thì người hầu kia đã đến trước giường, yên tâm đặt đứa trẻ xuống.

Sau khi buông đứa trẻ xuống lại nhìn thấy ánh mắt của Kỷ Hiểu Ngạn ngẩng lên nhìn mình, kẻ đó nhất thời giống như chịu không nổi nữa, quay đầu kinh bỉ nói: “Hử, tưởng rằng mình thật sự là bà chủ sao? Bản thân thì chả được sủng ái, đứa con sinh ra cũng không được cưng chiều, cả ngày chỉ biết nằm liệt trên giường dưỡng bệnh, tính làm mỹ nhân yếu ớt hả? Cố tình làm bộ làm tịch thì thôi, còn muốn tranh giành ông chủ với Bạch thiếu gia nữa sao, thật là nằm mơ giữa ban ngày mà! Nhìn đi, ông chủ ngại cậu Phil quý Bạch thiếu gia nên kêu tôi đá đến cho anh đó!!!” Dứt lời, cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của Kỷ Hiểu Ngạn, quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Kỷ Hiểu Ngạn nhìn một màn thật quen vừa rồi, hoàn toàn hóa ngọc, thấy Phil khóc lớn, hắn nhanh tay ôm lấy con: “Lý Nham, đó không phải là kẻ thích Bạch Ánh nên chọc ngoáy mình nơi nơi chốn chốn hay sao? Anh ta không phải đã bị Leblan đuổi đến Lục tinh rồi sao? Sao còn ở đây? Hơn nữa? Sao anh ta trẻ vậy?”

Kỷ Hiểu Ngạn chợt xuất hiện một suy nghĩ tưởng như khó tin trong đầu, “Này, này, này có thật không? Trời cao nghe được lời cầu nguyện của tôi, tôi rốt cục cũng có thể sống lại một lần nữa!!! Ha hả, ha hả a, ha hả ha hả ha hả ha hả a....”

Trong lúc Kỷ Hiểu Ngạn cúi đầu che mặt tự thì thảo sung sướng mà buông tay ôm con ra, Phil do không được ba ba ôm lại một lần nữa khóc rống lên.

Kỷ Hiểu Ngạn bị tiếng khóc đó kéo trở về hiện thực, hần dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phil, một lúc sau, tựa như thỏa hiệp, hần ôm lấy đứa con cả mình.

Kỷ Hiểu Ngạn dùng một cánh tay ôm con, một tay kia thì với lấy gối đầu, đặt sau lưng làm điểm tựa, ngồi dậy nhìn đứa trẻ trong ngực, trong lòng hần vô cùng phức tạp cùng mâu thuẫn.

Đây là thế giới tương lai, cái thế giới mà khoa học phát triển vượt bậc.

Kỷ Hiểu Ngạn lúc mới xuyên đến đây, không, là lúc xuyên từ kiếp trước, cũng đã biết rõ. Dù sao hần cũng là một người ở thế kỷ 21, vừa mở mắt đã nhận ra mình bị xuyên đến một thế giới hoàn toàn mới với đầy những thiết bị công nghệ cao cấp như trong phim khoa học viễn tưởng, chung quanh đầy những con người máy đi lại từ do, ngoài việc sống lại ra, bạn còn có thể giải thích như thế nào khác nữa sao?

Hiển nhiên là không thể, kẻ nào gặp chuyện như vậy cũng sẽ kích động và sợ hãi, nhưng Kỷ Hiểu Ngạn lại là một ngoại lệ, hần không chỉ không sợ hãi, mà còn hưng trí ngẩng cao đầu nghĩ rằng cái thế giới này mới là nơi dành cho mình. Nhưng, dù hưng phấn đến đâu, cuối cùng vẫn phải xem trước kia mình như thế nào, mà tại sao “bản thân” lại lâm vào tình huống như thế này?

Cũng chính cái câu hỏi này, đã đi theo hần từ lúc sống lại đến mãi về sau

### 3. Chương 3

Kỷ Hiểu Ngạn nghĩ đến đây không khỏi lắc đầu cười khổ, đúng là luật nhân quả báo ứng thật khó chịu, không phải không báo mà chỉ là báo chẳng đúng thời điểm gì cả. Mà thôi, cũng đúng, năm đó mình vượt qua nửa tháng ở bệnh viện sau đó mới bắt đầu lặng lẽ thăm hỏi thân thể “của mình”, không rõ mình không ổn ở đâu từ khi nào nhưng sau đó lại càng kinh ngạc hơn khi nhận ra thân thể mình bị vậy là vì cứu Leblan Everitt.

Leblan Everitt là vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất liên bang, sống ở Lam Tinh, Kỷ Hiểu Ngạn (đúng vậy, vào một ngày nào đó, khi linh hồn Kỷ Hiểu Ngạn dung hợp triệt để với thân thể này, hần mới phát hiện ra thân thể này cũng tên là Kỷ Hiểu Ngạn, không chỉ giống nhau ở tên mà ngoại hình, tính cách cũng giống nhau, thậm chí những gì phải trải qua trong cuộc đời cũng tương tự nhau, điều này đã khiến Kỷ Hiểu Ngạn sợ hãi một thời gian) trong một lần anh ta bị ám sát, đã vô ý đã cứu được vị thiếu tướng trẻ tuổi anh dũng nhất liên bang này.

Mà vị thiếu tướng trẻ nọ khi biết chuyện này đã phát biểu trước cánh truyền thông là sẽ cho Kỷ Hiểu Ngạn một lời hứa khiến mọi người phát khiếp đó là anh ta sẽ đồng ý làm cho Kỷ Hiểu Ngạn một chuyện nằm trong khả năng của anh.

Đây là một sự kiện vô cùng lớn, vì có được lời hứa của Leblan, có được lời hứa của vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất liên bang, Kỷ Hiểu Ngạn cứ như vậy mà nổi tiếng từ lúc nào không hay.

Nhưng ai ngờ, chính cái lời hứa hẹn này lại là nguyên nhân dẫn đến bi kịch của Kỷ Hiểu Ngạn.

Kỷ Hiểu Ngạn từ xưa đến nay đều không tin bản thân mình lại có ngày đi nhất kiến chung tình với một kẻ nào đó, tương lai cũng không. Nhưng ở thế kỷ 41, hôm nay, hần ta lại vừa gặp đã yêu một tên đàn ông, lại còn là một tên đàn ông xa lạ, đây có phải là một chuyện quá buồn cười hay chẳng?

Tuy rằng buồn cười, nhưng Kỷ Hiểu Ngạn là một kẻ hành động theo cảm tính, yêu tên kia là hần chẳng nghĩ gì đến mọi thứ xung quanh. Cho nên hần hành động, khi nghe chuyện Leblan bị người yêu từ chối lời cầu hôn để tiếp tục sự nghiệp. Kỷ Hiểu Ngạn liền biết cơ hội của mình đã đến, cho nên, hần hành động.

Khi Leblan đến hỏi hần muốn yêu cầu gì không, hần đã nói —— hần muốn gả cho Leblan.

Không sai, là gả, ở thế kỷ 41, hôn nhân đồng tính đã sớm được hợp pháp hóa, khoa học kỹ thuật phát triển nên những điều tưởng như không thể như sinh con cũng đã có thể làm được. Kỷ Hiểu Ngạn nhớ rõ, khi hần

nói ra cái yêu cầu này, không khí ngay lập tức trở nên lạnh như băng, trong ánh mắt băng lạnh của tên đàn ông kia hiện lên một tia khinh thường chớp nhoáng, nhưng dù sao, anh ta vẫn đồng ý.

Đồng ý rồi, cho nên bi kịch của Kỷ Hiểu Ngạn cũng đã bắt đầu.

Kỷ Hiểu Ngạn cố hết sức ôm Tiểu Phil, nhìn khuôn mặt giống hệt Leblan của nó, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, dừng trên khuôn mặt Phil, mà nhóc kia, vốn đang khóc giờ lại cười rộ lên thành từng tiếng “Ha ha ha”, không chịu an phận ở trong lồng ngực Kỷ Hiểu Ngạn, vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt hắn.

Kỷ Hiểu Ngạn nhìn nhóc Phil non nớt yếu đuối, nghĩ đến kiếp trước hẹp hòi ích kỷ của mình, cái lợi duy nhất chỉ có đứa con, lòng hắn đau tựa như dao cắt, trong lòng không ngừng tự hỏi chính mình: Tính khi Phil như thế này thật sự là do sự thiếu hụt trong kỹ thuật sinh con giữa hai người đàn ông thôi sao?

Không hẳn vậy đi, kỳ thật trách nhiệm của hắn hẳn là còn lớn hơn nữa, dù sao chính bản thân hắn cũng hiểu được mình đã mạo hiểm thế nào khi quyết định sinh hạ Phil và bây giờ hắn phải gánh vác cái mạo hiểm đấy (tại thế kỉ 41, kỹ thuật sinh con cho đồng tính đã khá hoàn thiện, nhưng trong quá trình mang thai không những vẫn rất vất vả mà còn khiến cho cơ thể người mẹ bị thương tổn rất nhiều, cũng có một trên một nghìn phần trăm khả năng đứa trẻ sinh ra sẽ bị dị dạng hoặc bị cực đoan, đứa trẻ này sẽ kế thừa những mặt không tốt của cả hai người, nhưng đồng thời đứa trẻ ấy cũng có thể trở thành thiên tài của thiên tài), lúc trước hắn vì muốn lấy lại tâm của chồng nên mới quyết định mang thai, tưởng bé Phil sẽ giúp hắn bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, cuối cùng, không nghĩ tới lại mất đi cả chồng và cả đứa con, bi kịch đến đó cũng kết thúc.

Ha hã! Nghĩ chuyện kiếp trước của mình, Kỷ Hiểu Ngạn nhìn Phil trong lòng âm thầm quyết định, một quyết định sẽ thay đổi cả cuộc đời hắn. Leblan, tôi mệt lắm rồi, mệt chết rồi, cả đời này, hai ta đều sai, tôi không thể tiếp tục với anh được nữa rồi, chúng ta trở về điểm xuất phát, trở về điểm xuất phát đi thôi!!

## 4. Chương 4

Những tiếng “Đinh đinh” không ngừng đã kéo Kỷ Hiểu Ngạn từ trong những hồi ức bi thương trở về thực tại, có chút hoảng sợ run lên, thiếu chút nữa đã đánh rơi mất đứa con trai máu mủ của mình, Kỷ Hiểu Ngạn thét lớn “Ai? Ai đó? Đùng giả thần giả quỷ trước mặt tôi!!”

Kỷ Hiểu Ngạn dùng sức bế ôm Phil trong tay, sắc mặt tái nhợt, trong mắt chứa chan nỗi sợ hãi, không ngừng nhìn tới nhìn lui trong phòng, nhìn ngược nhìn xuôi như vậy là ý muốn khiến kẻ kia thấy sợ nên bước ra.

Cho đến khi nhóc Phil khóc thét lên vì khí lực quá mạnh của mẹ mình, Kỷ Hiểu Ngạn mới tỉnh lại, hôn hôn an ủi Phil, sau đó mỗi một đứa thân thể buột chặt của mình xuống gối dựa lưng.

Nghĩ đến tiếng hệ thống vừa rồi, trong đầu Kỷ Hiểu Ngạn đột nhiên lóe lên một tia sáng, lại một lần nữa ngây dại ra, nhưng rất nhanh, hắn liền hồi thần lại. Sống lại là một chuyện kì dị rất dễ gặp, nhưng chỉ là một lần, rất ít khi có lần thứ hai, cũng nhờ sự vun đúc từ chuyện học văn ở kiếp trước, Kỷ Hiểu Ngạn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Âm thanh kì quái lúc trước nói hình như là do mình đã kích hoạt cái gì đó? Cái đó hình như là...Hệ thống? Hơn nữa, cái hệ thống kia còn muốn mình hoàn thành nhiệm vụ tân thủ?

[Đinh, hệ thống gợi ý: Tân thủ đi ra, mời kí chủ mở thông tin của nhân vật, mặt khác, mời kí chủ tự lựa chọn thuộc tính.]

[Đinh, hệ thống kiểm tra và đo được kí chủ có thái độ không tín nhiệm nhiệm vụ, hệ thống trừng phạt, trừ đi phần thưởng của nhiệm vụ, nếu không hoàn thành nhiệm vụ đúng kì hạn, trừng phạt gấp đôi.]

Kỷ Hiểu Ngạn vốn đã chẳng tin chuyện bán nhân thịt rụng xuống nhân gian, nay nghe cái hệ thống cao ngạo kia trừng phạt mình thì cảm thấy thật hết chỗ nói. Hắn yên lặng tự mặc niệm trong lòng “thông tin nhân vật”, màn hình “thông tin nhân vật” gần như trong suốt hiện ra trước mắt hắn, bảng thông tin chia làm 5 cột, là thuộc tính của người chơi, nhiệm vụ, cửa hàng, kho đồ và khác.

Chọn thuộc tính của nhân vật, nội dung lập tức tràn vào mắt hắn.

[Tên kí chủ: Kỷ Hiểu Ngạn

Chuyển đổi: 0 (dùng để đổi vật phẩm của hệ thống)

Danh vọng: -100 ( không giới hạn, máy chủ khác cũng không có, thêm một người hâm mộ +1, hoàn thành nhiệm vụ cũng thưởng danh vọng)

Cấp: Cấp 0, 0/100 (Mãn cấp là cấp 100, điều kiện thăng cấp: Bán 100 sản phẩm liên quan +1 kinh nghiệm)

Lực chiến: 1 (mãn phân 100)

Lực hấp dẫn: 20 (mãn phân 100)

Khí chất: 30 (mãn phân 100)

Kỹ năng: 0 ]

Nhìn thuộc tính hệ thống trước mắt, Kỷ Hiểu Ngạn nháy mắt đau lòng khôn thấu.

Trong lòng Kỷ Hiểu Ngạn im lặng phun trào, lệ rơi đầy mặt, cái “Tôi rảnh\*” này nhất định là thứ không nên mở ra mà.

\*Mình không hiểu ý của từ này, ai biết xin trợ giúp =.= Raw:

Phải làm thế nào để nhân vật có cái thuộc tính ghê gớm như vậy??? Kỷ Hiểu Ngạn tắt cái bảng thuộc tính thê thảm đi, nhắm mắt làm ngơ. Sau đó tiếp tục mặc niệm “thông tin nhân vật”, không trung lập tức xuất hiện một cái bảng chữ màu đen bán trong suốt, trong bảng vẫn chưa có phân chia các mục, chỉ có một cái nhiệm vụ tân thủ với phong chữ màu xanh lá cây nằm trên một mảng trắng lớn giữa bản, đặc biệt dễ thấy. Kỷ Hiểu Ngạn nhìn cái đó sau đó lật tức hiểu ra, cái hệ thống này thật ra chính là một hệ thống trò chơi!

Đồ vật bên trong đối với Kỷ Hiểu Ngạn mà nói thì cũng khá là quen thuộc. Có như vậy nên sau khi nhận ra, Kỷ Hiểu Ngạn mới hứng thú ngẩng đầu lên, dù sao đây cũng là một chuyện thần kỳ a, trước đây xem qua tiểu thuyết cũng có những chuyện thế này, cho dù là điều ti\* cũng có thể biến thành một anh chàng đẹp giai. (\*điều ti: -/Diǎosī/ Là từ mang tính chất vũ nhục để chỉ những người vừa lùn, vừa xấu, vừa ngu lại vừa mập — Baidu)

Kỷ Hiểu Ngạn nhìn cái đó và tự hoài nghi xem mình là con của Thượng đế hay không, sao lại sở hữu vận khí tốt như vậy được kia chứ, đã sống lại một lần, lần thứ hai sống lại cư nhiên còn có thể ra lệnh cho cái hệ thống khiến người ta hưng phấn không thôi này.

Kỷ Hiểu Ngạn vui vẻ mở nhiệm vụ tân thủ ra, vừa mở ra, hệ thống lật tức vang bên tai nội dung.

[1. Nhiệm vụ tân thủ: Kí chủ tự đi tìm đọc bảng hệ thống, cũng là bước đầu tiên để biết đến bản hệ thống

Kỳ hạn nhiệm vụ: 3 năm

Phần thưởng nhiệm vụ: Đổi giá trị +10, lực hấp dẫn +1

Hình phạt thất bại: Mất đi tiếng nói 10 năm.]

[2.Hệ thống trừng phạt, trừ đi phần thưởng của nhiệm vụ, nếu không hoàn thành nhiệm vụ đúng kì hạn, trừng phạt gấp đôi.]

Kỷ Hiểu Ngạn trợn mắt há hốc mồm nhìn cái gọi là hệ thống trừng phạt, rồi lại nghi ngờ xem cái kiểu vừa thưởng ra sau đó lật tức thu hồi lại kia có phải làm lầm không a, Kỷ Hiểu Ngạn thật sự nghi ngờ xem với cái dạng hệ thống này mình rốt cục có thể thành công hay không?

Ai, nghĩ nhiều như vậy làm chi? Chi bằng đừng nghĩ nữa, Kỷ Hiểu Ngạn quăng cái nhiệm vụ kia đi, thử mở ra hệ thống Cửa hàng mà mình vốn hứng thú nhất ra.

[Đinh, hệ thống thông báo: Điều kiện hiện tại của kí chủ không đủ, không thể mở Cửa hàng. Yêu cầu mở ra ngôi sao cửa hàng là kí chủ phải đạt cấp 3, mời kí chủ hay mau thăng cấp. Cửa hàng tuyệt vời chờ ngài đến khám phá, chúng ta hẹn ngài sau nha, thân!]

Vốn đang thật đáng tiếc Kỷ Hiểu Ngạn nhìn dòng cuối cùng kia chợt “Phụt” nở một nụ cười, công nghệ quảng cáo trên trời thật khó đỡ a, ở thế giới khác mà vẫn có mấy cái quảng cáo khó đỡ vậy sao?

Hệ thống cửa hàng mặc dù không thể mở được ra, nhưng Kỷ Hiểu Ngạn vẫn có thể nhìn thấy mấy dòng mô tả nhỏ ở dưới biểu tượng Cửa hàng, Cửa hàng chỉ làm 12 bộ phận, trong đó phân biệt ra Cửa hàng 1 sao, Cửa hàng 2 sao, Cửa hàng 3 sao, Cửa hàng 4 sao, Cửa hàng 5 sao, Cửa hàng 6 sao, Cửa hàng 7 sao, Cửa hàng 8 sao, Cửa hàng 9 sao, Cửa hàng 10 sao, đặc biệt là hai cái Cửa hàng cuối cùng, cũng là cái cửa hàng hấp dẫn Kỷ Hiểu Ngạn nhất. 12 cửa hàng này mỗi cái đều có một dòng nhỏ màu xám nhỏ giới thiệu ở bên dưới mỗi ngôi sao: Cửa hàng một sao: Nghề nghiệp nguyên vật liệu thị trường (Yêu cầu mở ra: Kí chủ cấp 3, danh vọng 500)

Đây cũng thật là lừa đảo quá đi! Mỗi lần xong nhiệm vụ người chơi chỉ được thêm 1 danh vọng, mình cũng chả phải siêu nhân, lấy đâu ra 500 danh vọng hả trời, càng không muốn nói danh vọng của mình hiện tại vẫn còn đang âm, nghĩa là mình phải kiếm 600 danh vọng? Có khả năng làm được sao?

Mới là lạ, điều này sao có thể xảy ra. Kỷ Hiểu Ngạn vô lực rửa thầm. Ai, điều này sao có thể chứ?

Đợi một hồi lâu Kỷ Hiểu Ngạn mới không cam lòng tắt hệ thống cửa hàng đi, mở Kho đồ ra, nhìn dòng chữ giới thiệu nhỏ xíu phía dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang buồn bực của hắn rốt cục cũng tươi cười trở lại.

[Kho đồ: Có thể chứa vô hạn những thứ liên quan đến hệ thống vật phẩm, không cần cấp bậc hay danh vọng.]

Thật sự là tốt rồi, rốt cục cũng có chỗ không có điều kiện hạn chế người chơi, hơn nữa lại có thể chứa hàng hóa....Không hiểu nếu mình điên cuồng nhảy vào kho đồ đó ở thì có sao không ta?

[Đỉnh, hệ thống thông báo: Kho đồ không thể chứa đựng vật còn sống, chỉ có thể chứa những thứ liên quan đến sinh mệnh của vật.]

Ai, biết thừa là cái hệ thống này sẽ không đối tốt với mình như vậy mà. Có hệ thống như này không biết mình có thành công hay không? Thay đổi được vận mệnh bi thảm của kiếp trước, mang đứa con đi xa khỏi Leblan, bản thân cũng sẽ có thể sống một cuộc sống an lành, vui vẻ. Kỷ Hiểu Ngạn vốn đang không thoải mái vì mới sống lại lập tức lại cảm thấy trầm trọng, ly hôn thì thật đơn giản, nhưng sau khi ly hôn xong, mọi chuyện sẽ dễ dàng chứ? Điều đó là không thể, cho đến bây giờ, từ phút giây gặp Leblan, anh ta đã là toàn bộ thế giới của mình, 10 năm, đối với thế giới ấy, tôi biết nó cũng chẳng hơn điểm xuất phát được bao nhiêu, thế thì, cuộc sống của tôi thật sự có thể ung dung, tự do sau khi rời xa anh ta được hay sao?

## 5. Chương 5

Kỷ Hiểu Ngạn nghĩ tới hiện tại thì thấy thật bất đắc dĩ, cũng không vui vẻ như khi mới phát hiện ra hệ thống nữa, vội vàng rời khỏi kho đồ, mở bảng cuối cùng trong bảng nhiệm vụ — Khác.

Cái tên này so với mấy cái tên khác vô cùng đơn giản, không giống như mấy cái bảng cầu kỳ vừa rồi, bất kể là nội dung bên trong hay phần trang trí bên ngoài đều khiến cho người ta cảm thấy sạch sẽ đến quá đáng.

Mặt khác, mặc dù mặt bảng là chữ đen nền trong suốt, chợt nhìn thì thấy thật bình thường, nhưng nếu cẩn thận quan sát, bạn có thể nhìn thấy trên mặt bảng có một vài hoa văn gợn nước màu bạc tao nhã, hoa lệ từ từ chuyển động. Thứ hoa văn gợn nước màu bạc kia ở trên nền bảng trong suốt cũng không nổi bật, thậm chí có thể nói là rất bí ẩn. Nhưng Kỷ Hiểu Ngạn lại chú ý đến cái chi tiết quỷ dị này, chỉ bằng thứ hoa văn tự động di chuyển trên mặt bảng này, hắn dựa vào trực giác sắc bén kinh người của mình mà hạ xuống một kết luận: Hệ thống này thật không tầm thường, không, thậm chí có thể nói nó thật quý giá. Mà thực tế luôn chứng minh độ chuẩn xác đến không giống bình thường của trực giác Kỷ Hiểu Ngạn, lần này cũng không ngoại lệ.

[Hệ thống giới thiệu: Đây là hệ thống đã được đào tạo, thuộc chuỗi hệ thống bồi dưỡng tinh hệ sơ tạo E38 — Hệ thống dạy làm mứt quả điểm tâm ngọt, tức là hệ thống sẽ bồi dưỡng kí chủ trở nên chuyên nghiệp, phát triển, mạnh mẽ, vĩ đại....Bậc thầy làm bánh ngọt hoa quả.

Hệ thống cài đặt cấp độ cao nhất là cấp 100, số điểm yêu cầu cho mỗi lần thăng một cấp chỉ gấp vài lần, kí chủ thăng cấp kinh nghiệm thông qua việc buôn bán chính sản phẩm mình làm ra, không bán được một trăm sản phẩm trị giá +1 kinh nghiệm. Vì tránh việc kí chủ lừa kinh nghiệm hệ thống, làm giả một lượng lớn số sản phẩm bán ra, muốn thăng cấp cùng nâng cao danh vọng phải tuân thủ các quy định cứng rắn.

Hệ thống cửa hàng với rất nhiều vật phẩm, cửa hàng càng cao cấp thì càng nhiều vật phẩm, ngoại trừ các sinh vật có trí tuệ thì bất luận là mặt hàng gì cũng đều có thể mua tại cửa hàng, khi đạt đến cấp đặc biệt, kí chủ có thể vào Cửa hàng để bán sản phẩm, nhưng phải chịu một khoản phí sử dụng. Hệ thống sử dụng đơn vị tiền tệ quy thành giá trị tương đương, để tiện dụng kí chủ nên tìm tra bảng đổi giá, bảng giá của hệ thống như sau: Một triệu giá trị đổi vật phẩm = một ngôi sao Mười triệu giá trị đổi vật phẩm = một mặt trăng Một tỷ giá trị đổi vật phẩm = một mặt trời Một ngàn tỉ giá trị đổi vật phẩm = một đóa hoa cúc. Đương nhiên, ở đây có sự lựa chọn, nếu kí chủ không thích cũng có thể chọn không đổi.

Hệ thống thiết lập cấp độ cao nhất là cấp 100, sau khi kí chủ đạt cấp 100, hệ thống sẽ tự động hủy trói buộc với kí chủ, tiếp tục tìm vị kí chủ tiếp theo, nhưng sẽ cho kí chủ lưu lại hệ thống Cửa hàng sau khi đã thăng cấp để giao dịch với hệ thống.

Nếu kí chủ cả đời không lên được cấp 100, hệ thống sẽ xóa bỏ tất cả dấu vết tồn tại của kí chủ.

Hệ thống tồn tại các loại chứng năng khác nhau, mời kí chủ tự xem xét, chúc kí chủ may mắn.]

Quả nhiên, cái hệ thống này không phải thứ đơn giản mà, đây là một trong hai cảm tưởng duy nhất của Kỷ Hiểu Ngạn sau khi nghe giới thiệu, hử, sao lại là một trong hai á? Bởi một cảm tưởng khác của Kỷ Hiểu Ngạn chính là: quả nhiên thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí a.

Kỷ Hiểu Ngạn ngưng mắt về đoạn giới thiệu ngắn ngủi mấy trăm chữ của hệ thống kia, càng đọc cẩn thận càng thêm kinh hãi. Nếu thật như cái hệ thống này nói, thì cái hệ thống này đúng là căn bản không có lỗ hổng nào để chui.

Kinh nghiệm để thăng cấp của hệ thống yêu cầu nhiều lắm, tăng từ cấp 0 lên cấp 1 đơn giản nhất là phải có được 100 giá trị kinh nghiệm từ hệ thống, cho đến khi đạt cấp cao nhất là cấp 100, mỗi lần thăng cấp cấp sau điểm lại gấp mấy lần cấp trước, như vậy nhất định sẽ có lúc lên tới mấy triệu, mấy tỉ, thậm chí mấy trăm tỉ kinh nghiệm, đây đâu phải là một con số nhỏ, không có thì nhất định sẽ phải ngồi chờ hệ thống từ từ xóa bỏ dấu vết chứng minh sự tồn tại của mình.

Nếu như cứ bán đồ đi là xong, nếu mình có tiền thì không nói, hoàn toàn có thể tìm cách lừa gạt, tự làm tự tiêu chỉ cần có đủ tiền cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng” Vì tránh việc kí chủ lừa kinh nghiệm hệ thống, làm giả một lượng lớn số sản phẩm bán, muốn thăng cấp cùng nâng cao danh vọng phải tuân thủ các quy định cứng rắn.” đã đem cái phương pháp ấy bóp chết tại chỗ.

Không thành công liền xả thân sao? Sau khi thành công không chỉ thu được danh tiếng và tài sản mà hơn nữa còn có thể đạt được một vị trí ngang hàng với Cửa hàng của hệ thống, nhưng thất bại thì chỉ có thể bị xóa sạch dấu vết tồn tại, trên thế giới này sẽ chẳng còn ai nhớ đến mình, thậm chí ngay cả linh hồn cũng biến mất. Đây là khi con người thực sự có linh hồn.

Như vậy, hệ thống này nếu là với Kỷ Hiểu Ngạn ở thế kỉ 21 mà nói thì thật sự là tai họa, dù sao ở địa cầu thế kỷ 21 cũng chẳng thiếu chuyên gia đồ ngọt hay các bậc thầy làm mứt quả, thiếu chính là độ dài sinh mạng mà thôi, nếu Kỷ Hiểu Ngạn muốn hoàn thành nhiệm vụ, chẳng khác nào bảo y ở địa cầu lũng đoạn toàn bộ ngành công nghiệp đồ ngọt, điều này cũng có nghĩa là đánh bại toàn bộ các cao thủ làm đồ ngọt, điều này không có khả năng thực hiện nổi.

Nhưng đây nào phải Trái đất, đây là tương lai, ở đây cao thủ bánh ngọt vốn chẳng hề tồn tại, chỉ có các chủng loại bánh ngọt rất nhỏ, hơn nữa, giá cả cũng rất cao.

Huống chi con người ở đây đều có thể sống đến 200 tuổi, chỉ cần có tay nghề cùng một cái giá bình dân là có thể hoàn thành nhiệm vụ, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Nghĩ đến đây Kỷ Hiểu Ngạn rốt cục cũng buông tâm tình đang bị treo lơ lửng xuống, đóng hệ thống lại sau đó bỏ Phil vào một mực ôm trong tay xuống. Bình phục tâm tình pháp phòng của mình.

## 6. Chương 6

[Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, phần thưởng nhiệm vụ sẽ được gửi đến ngay.]

[Đinh, hệ thống thưởng: Đổi giá trị: +10, hấp dẫn: +1]

[Đinh, tên kí chủ: Kỷ Hiểu Ngạn]

Chuyển đổi: 10 (dùng cho việc đổi vật phẩm từ hệ thống)

Danh vọng: -100( không giới hạn, máy chủ khác cũng không có, thêm một người hâm mộ +1, hoàn thành nhiệm vụ cũng thưởng danh vọng)

Cấp: Cấp 0, 0/100 (Mãn cấp là cấp 100, điều kiện thăng cấp: Bán 100 sản phẩm liên quan +1 kinh nghiệm)

Lực chiến: 1(Mãn phân 100)

Lực hấp dẫn: 21(Mãn phân 100)

Khí Chất: 30(Mãn phân 100)

Kỹ năng: 0]

...

Kỷ Hiểu Ngạn đã sống lại 1 tháng, trong 1 tháng này, mọi chuyện đều chẳng có gì thay đổi, Kỷ Hiểu Ngạn vẫn ở trong nhà Leblan dưỡng bệnh như trước đây, Leblan cũng ngày ngày ở bên vị Bạch Ảnh xinh đẹp động lòng, tao nhã tựa như trúc nhân quân tử kia như trước đây.

Người trong nhà vẫn không ưa Kỷ Hiểu Ngạn, Phil vẫn dính vào người hắn, thậm chí ngay cả hệ thống cũng không hay xuất hiện nữa, nếu không phải Kỷ Hiểu Ngạn còn nhận thấy được sự tồn tại của hệ thống, chắc hẳn hắn đã coi mọi thứ trong một tháng này đều là một giấc mộng Nam Kha(\*). Nhưng thật ra lại là khoảng thời gian yên lặng trước bão táp.

Kỷ Hiểu Ngạn ôm Phil đi tới ban công, ngoài cửa sổ là một không gian riêng tư nhỏ được bày biện rất đơn giản, nhưng nơi nơi chốn chốn đều lộ ra nét ấm áp, thanh lịch. Trong ban công chỉ có một cái ghế nằm cổ kính, bên cạnh nó là một cái bàn uống trà bằng gỗ đàn hương.

Mà từ tầm nhìn của ghế, vừa đứng có thể nhìn thấy nơi đẹp nhất tòa nhà cổ này — vườn địa đàng. Cái vườn địa đàng kia thật ra rất lớn, lớn đến độ chỉ cần nhìn về phía cửa đông căn phòng hay ra tới ban công là đều có thể nhìn thấy nó. Đó cũng là lý do Kỷ Hiểu Ngạn ở lại cái phòng khách này, để thưởng thức cảnh đẹp trong vườn địa đàng. Đây cũng là nơi tòa nhà cổ này đón khách, mỗi phòng đều có thể so với phòng khách sạn 5 sao của Tổng thống, cho dù là một cái phòng hẻo lánh cũng không phải ngoại lệ. Đáng giận chính là ban đầu Kỷ Hiểu Ngạn không ngờ tới căn phòng mà bản thân tự coi là xa hoa này vốn là một căn phòng khách hẻo lánh, nếu biết, có lẽ hắn cũng chẳng ở lại nơi này.

Kỷ Hiểu Ngạn không nằm xuống ghế nghỉ ngơi, để cho thân thể được ánh sáng mặt trời tắm rửa như trong một tháng nay vẫn làm, mà lại ôm Phil nhìn ngắm phương xa, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra vẻ thản nhiên, khiến cho lòng người đau đớn, ưu thương.

Bé Phil tựa như biết rõ tâm tư của ba ba, bàn tay nhỏ bé gấp gao nắm lấy vạt áo ba ba, đem khuôn mặt nhỏ nhắn toàn thịt của mình dán vào ngực ba ba. Tựa như đang im lặng an ủi người cha không hiểu sao lại buồn lòng của mình.

Kỷ Hiểu Ngạn cảm thấy vạt áo bị lôi kéo, theo phản xạ cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn toàn thịt của con gấu gao dán vào ngực mình, đem ánh mắt thuần khiết không bị thế tục nhiễm bẩn chăm chú nhìn mình, phẳng phất như mình là cả thế giới của nó. Lòng Kỷ Hiểu Ngạn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thứ gì nên tới thì chắc chắn sẽ tới, rõ ràng đã có linh cảm xấu, sao lại không dám đối mặt với thứ đau lòng đấy, mà lại muốn lùi bước. Tình yêu mười năm cho đi, giờ nói dừng là dừng được sao? Trên thế gian này hẳn là chẳng có mấy người làm được thế! Kỷ Hiểu Ngạn cười khổ nhắm hai mắt lại.

Lại một lần nữa, cho tôi thêm một lần nữa, một lần cuối cùng nữa nhớ đến anh đi, Leblan. Sau hôm nay, anh với tôi sẽ chỉ là người xa lạ, cả đời sẽ không bao giờ xuất hiện cùng nhau nữa.

Nhớ lại đoạn tình khiếp trước, đoạn thương khiếp trước, tất cả tất cả tựa như chỉ mới hôm qua, sau khi bị thương mình đã tự bình tĩnh lại, đối diện với hiện thực điên cuồng.

Chịu đau khổ, tôi vẫn yêu, nhưng tôi sẽ không ngu xuẩn biết rõ là không thể nhưng vẫn đắm đầu vào thêm một lần nào nữa. Chuyện cũ trước kia giải quyết luôn trong hôm nay thôi.

Kỷ Hiểu Ngạn mở hai mắt, ánh mắt lần này lộ ra vẻ quyết tâm chẳng hề do dự, là một ánh mắt mang theo sự tỉnh ngộ và kiên định.

Thực sự quyết tâm buông tha cho đoạn tình cảm này, Kỷ Hiểu Ngạn tựa như nhổ sạch gông xiềng trói buộc trên người mình, cả người khác đi, trong mắt, trên người đều mất đi sự lo lắng, cả người giống như chìm trong một dòng suối nhỏ chảy xuôi trong rừng sâu, rõ ràng như vậy, ấm áp như vậy.

Thời gian Kỷ Hiểu Ngạn đùa Phil bay xẹt qua, ánh mặt trời rực rỡ đã bị thay thế bằng ánh đèn điện, Kỷ Hiểu Ngạn ăn bữa cơm chiều được người hầu đưa đến rồi giao Phil cho bảo mẫu, ngồi trên bộ sa lông màu xanh đối diện với giường uống trà, chờ Leblan đến.

---

(\*) giấc mộng Nam Kha: Điển tích này xuất phát từ sách “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tốt bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh.

Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giấc Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giấc Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

## 7. Chương 7

Lịch Vũ trụ ngày 11 tháng 11 năm 4220, một ngày mà Kỷ Hiểu Ngạn mãi mãi không quên. Đó là cái ngày mà cuộc sống như một giấc mộng dài lê thê của Kỷ Hiểu Ngạn bị phá vỡ, bị một bàn tay nặng nề kéo từ trên thiên đường tuyệt vời rơi xuống địa ngục vô tận.

Kỷ ức tựa như lại một lần nữa quay trở lại cái ngày giông bão kia, căn phòng ban đêm đèn đuốc sáng trưng, Leblan đã lâu không đặt chân vào gian phòng này cầm một tờ giấy mỏng đi đến, Kỷ Hiểu Ngạn lộ ra biểu tình vui sướng khi thấy Leblan đến, nhưng khi nhìn thấy năm chữ “Đơn xin phép ly hôn” thì nụ cười ấy lập tức ngừng bật.

“Có ý gì?” KỶ HIỂU NGẠN mặt không đổi sắc hỏi người đàn ông đẹp trai cao lớn đứng trước mặt mình.

Kinh ngạc sao? Không, chuyện này tuyệt không khiến người khác cảm thấy kinh ngạc, so với cái ảo tưởng Leblan sẽ trở về bên mình một lần nữa, kết quả thế này không phải là thực tế hơn sao?

Chính là, chính là tôi không cam lòng? Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi thừa nhận tôi ti tiện, bị ỉm lợi dụng lời hứa của Leblan, nhưng, đó là bởi vì tôi biết người yêu anh đã bỏ đi.

Để tay lên ngực tự hỏi, từ lúc kết hôn với anh đến nay, tôi có chỗ nào không tốt, thậm chí còn vì anh không màng sống chết tham gia giải phẫu nguy hiểm để có con, chẳng phải là vì anh sao? Anh không thương tôi một chút nào sao?

Ngay cả khi tôi quyết định giữ lại đứa con, nhưng anh sao lại có thể lạnh lùng như thế, không quan tâm đến tôi thì thôi, sao mà đến chính đứa con anh cũng vậy.

Mà bây giờ? Cưng nhiên muốn dùng một tờ “Đơn xin phép ly hôn” để đuổi tôi đi, anh nghĩ làm vậy có khả năng sao?

Cho dù là lưỡng bại câu thương\* tôi cũng không buông tay, tôi yêu anh như vậy, rất rất yêu anh, tôi sẽ không để Bạch Ánh cướp anh đi đâu, sẽ không.

(\*Lưỡng bại câu thương: Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả. )

Kỷ Hiểu Ngạn nhắm mắt, giấu đi oán hận trong mắt, bàn tay trong chăn không tự chủ nắm chặt lại, móng tay khảm thật sâu vào lòng bàn tay trắng nõn, khiến cho máu đỏ chảy ra.

Leblan như là không phát hiện ra nội tâm Kỷ Hiểu Ngạn đang đấu tranh, oán hận, khuôn mặt tuấn tú tựa như được điêu khắc sắc sảo vẫn không dao động bất cứ cảm xúc gì, sự cứng ngắc làm lòng người phát lạnh, trông mắt lạnh băng không có bất luận tình cảm gì liếc nhìn Kỷ Hiểu Ngạn, tựa như người gã đang nhìn không phải vợ mình mà là một kẻ xa lạ không chút quen biết nào trên đường.

“Ký nó, rời khỏi đây. Cậu muốn gì trong khả năng của tôi, tôi đều đồng ý.”

Tiếng nói lạnh như băng chậm rãi toát ra từ miệng anh ta, nếu không phải Kỷ Hiểu Ngạn biết rõ tính cách của Leblan, chỉ sợ đã tưởng đây là ảo giác của mình. Dù sao, lúc nói ra những lời này, khuôn mặt lạnh lẽo của Leblan vẫn không có bất cứ một biểu tình gì như trước kia.

“Nếu cậu không đi, tôi sẽ có biện pháp ép cậu đi.” Lời nói tàn nhẫn như thế là lời của chồng nói với vợ mình sao? Đây là lời đối với kẻ thù thì đúng hơn đi! Thôi được, cứ coi như đây là lời của chồng nói với vợ đi.

.....

Tiếng mở cửa “Rắc rắc” vang lên bên tai Kỷ Hiểu Ngạn, kéo tâm trí của hắn trở về từ quá khứ, đôi mắt đang nhắm lại mở ra lần thứ hai, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là đôi chân được bao trọn bởi chiếc quần quân phục màu xanh thẫm tấp của Leblan, đôi giày quân nhân cứng rắn không đẹp bằng những đôi giày thông thường, nhưng nó lại đem đến một cảm giác cuồng dã, tưng tưng. Kỷ Hiểu Ngạn ngồi trên ghế sa lông không hề nhúc nhích, chỉ là nâng mí mắt lên, nhìn kẻ đã từng là tất cả của mình, từng là thế giới của mình, anh ta vẫn như trước, đẹp tựa hoa, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng cũng chẳng chút biến hóa, khác với 6 năm trước, xem ra chỉ là thái độ đối với mình, thái độ của hắn với mình giờ tuy là lạnh lùng nhưng không còn căm hận như sáu năm trước đây.

Điều này cũng khó trách, dù sao làm gì có ai thích ở cạnh kẻ vẫn luôn là trở ngại cho hạnh phúc của mình đâu? Tâm lý thường tình của con người, không phải sao?

Cảnh tượng chẳng có chút biến hóa nào, vẫn là người kia, vẫn là thời gian ấy, vẫn là nơi này, vẫn là tờ giấy đó. Bất đồng có thì chính là trước kia mình nằm trên giường, còn giờ là đang ngồi trên sa lông pha trà thôi.

Leblan cầm tờ giấy bước đến mang theo khí thế oai hùng hiên ngang đặc biệt có ở quân nhân tới trước mặt Kỷ Hiểu Ngạn, nhưng lại chỉ đứng đó, không ngồi xuống.

“Không ngồi sao? Hôm nay sao lại rảnh đến chỗ tôi, không chơi với cậu Bạch Ánh à?” Cứ việc nói, nhưng muốn Kỷ Hiểu Ngạn không oán hận thì hiển nhiên là điều quá khó làm đối với chuyện ly hôn.

Nhưng đó cũng là bình thường, dù sao cũng đã thương người này 10 năm, cũng hận người này 10 năm, một lần sống lại, sao có thể quên đi tất cả mọi thứ được, đây là hiện thực không phải tiểu thuyết, trong tiểu thuyết, người tái sinh có thể làm lại tất cả, Kỷ Hiểu Ngạn tự biết mình không làm được, tối thiểu là trong một khoảng thời gian ngắn, hắn làm không được.

“Không, tôi tới đây là có chuyện muốn bàn với cậu.” Ngữ điệu và ngữ khí vẫn khiến Kỷ Hiểu Ngạn vừa yêu vừa hận như trước, nhưng nội dung lại khiến hắn tức giận.

Hừ, điệu bộ như vậy là chỉ đối với tôi, còn với tên họ Bạch kia sẽ là dịu dàng, kiên nhẫn, đúng không?

“Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!” Kỷ Hiểu Ngạn đè lại tâm tình đang dao động vì lời nói của Leblan xuống. Đặt chén trà trong tay xuống. Tựa vào sofa phía sau, vô thức nhìn chằm chằm một điểm nào đó trước

mặt, suy nghĩ, đây là động tác quán tính của Kỷ Hiểu Ngạn, mỗi khi hắn suy nghĩ điều gì sẽ không tự giác làm vậy.

Kiếp trước khi Leblan đến tìm mình đòi ly hôn, đã từng nói chỉ cần mình đồng ý ly hôn, mặc kệ mình muốn gì trong vòng khả năng của hắn hắn cũng đều cho mình. Kiếp trước mình không đồng ý ly hôn, nhưng cả đời chưa từng nghiêm túc nghĩ xem mình muốn gì, và cả điểm thiếu sót của mình là gì.

Trong lúc Kỷ Hiểu Ngạn vẫn còn đang suy ngẫm, Leblan đã đem tờ giấy “Đơn xin phép ly hôn” đến trước mặt hắn. Giọng nói thiếu độ ấm kia lại một lần nữa tuôn ra từ trong miệng anh.

“Giữa chúng ta không có bất luận chút tình cảm nào cả, hôn nhân đối với chúng ta mà nói chỉ là một cách trói buộc, ly hôn đối với cả hai bên đều tốt cả, chỉ cần cậu kí nó, tôi có thể đồng ý cậu ba yêu cầu, chỉ cần là ở trong khả năng của tôi và không xúc phạm tới tôi, tôi đều có thể giúp cậu đạt được.” Có lẽ là vì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức tái nhợt khiến lòng người thương tiếc trước mặt, có lẽ là bởi vì không đành lòng nhìn kẻ yếu ớt kia làm bộ kiên cường, Leblan Everitt đã đẩy điều kiện vốn đã rất nhượng bộ lên.

Nghe thấy thế, Kỷ Hiểu Ngạn thật sự chấn động, Leblan đồng ý cho mình ba yêu cầu, ba yêu cầu với vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất liên bang này là thứ người hâm mộ thềm thường mà không được, không nói gì khác, chỉ cần được vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất liên bang hứa hẹn, vị thiếu tướng tiền đồ rộng lớn này có thể khiến cho người ta ngay cả khi nằm ngủ cũng có thể cười ra tiếng, càng không cần bàn đến đại gia tộc liên bang lớn quyền cao chức trọng chống sau lưng thiếu tướng — gia tộc Everitt.

Kỷ Hiểu Ngạn nhìn Leblan, ý đồ tìm được một tia biểu tình trên khuôn mặt không đổi sắc kia, ở chung với người này 10 năm chẳng lẽ còn không rõ, cảm xúc của người này chỉ có thể nhìn ra lúc ở cùng Bạch Ánh, trước mặt mình.....coi như bỏ đi.

Kỷ Hiểu Ngạn cầm tờ đơn ly hôn trước mặt mình lên, trong lòng lóe lên một tia chua xót, nước mắt không tự giác ập đến.

Leblan nhìn Kỷ Hiểu Ngạn như vậy cũng không có bất cứ cảm xúc gì, yêu là yêu, người mình yêu là Bạch Ánh vì vậy nên chỉ có thể xin lỗi những người khác thôi, hơn nữa hôn nhân giữa gã và Kỷ Hiểu Ngạn cũng không bởi vì yêu, cũng chẳng phải thích, mà chỉ là một lời hứa, lúc trở về hiện thực, tất cả nhất định phải trở về điểm xuất phát.

Không hề nghi ngờ, Leblan là kẻ bạc tình, nhưng cũng là một kẻ chung tình, chỉ là người mà anh ta yêu không phải mình mà thôi.

Kỷ Hiểu Ngạn cảm thấy bản thân rất ngu, rõ ràng đã quyết định muốn buông tha, vì sao vẫn kìm lòng không nổi để rồi rơi lệ? Bây giờ mình không phải là muốn hung hăng dùng công phu sư tử hồng cho Leblan một gậy sao? Chuyện này, ít hay nhiều cũng có thể vãn hồi đoạn thời gian 10 năm lãng phí trên người Leblan của mình.

Kỷ Hiểu Ngạn đè lòng xuống, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đến sinh hoạt sau này của mình, hắn hắn sẽ có đủ khả năng làm ra một cuộc sống tốt đẹp hơn.

## 8. Chương 8

[Đinh, hệ thống công bố nhiệm vụ! Hệ thống công bố nhiệm vụ!]

Nội dung nhiệm vụ: Mời kí chủ mang theo con ly hôn với chồng và không được nhận bất cứ phần bồi thường rác rưởi nào của chồng.

Kỳ hạn nhiệm vụ: 1 tháng

Phần thưởng nhiệm vụ: Đổi giá trị 10000, lực hấp dẫn +10

Hình phạt thất bại: Điện giật 10 lần (P/S: Thân, 10 lần điện giật có thể làm hồn bay phát tán đấy.)]

Trong lúc Kỷ Hiểu Ngạn vẫn đang tự hỏi xem lợi ích lớn nhất của mình thì đã bị cái này khiến cho không nói nên lời, nói sao nhỉ nhất định cái hệ thống này có vấn đề rồi. Cái gì mà không được nhận bất cứ phần

bồi thường rác rưởi nào của chồng chứ, chẳng lẽ trong mắt mày, thứ mà tao luôn ao ước là rác rưởi sao? Nè, hệ thống, mày khủng hả?

[Đinh, làm hệ thống của kí chủ, kí chủ không thể không có cốt khí như vậy được, thứ gọi là bồi thường ấy giống như đang đuổi một tên ăn mày vậy, đạo đức tốt như hệ thống kí chủ này không thể nhận thứ đó được?]

Vậy mày cho tao một gia đình khác đi, tao không chỉ không quen thế giới tương lai mà còn phải nuôi con, mày sửa lại nội dung được không?

[Đinh, xin kí chủ hoàn thành nhiệm vụ trong vòng một tháng, xin kí chủ hoàn thành nhiệm vụ trong vòng một tháng, hình phạt nếu thất bại là giạt điện 10 lần (P/S: 10 lần giạt điện có thể khiến người ta hồn bay phách tán đấy!)]

Không lầm chứ, hệ thống này là hệ thống giúp kí chủ có một cuộc sống hạnh phúc cơ mà (sương mù thối qua), sao lại biến mình thành một tên ăn mày thế này? (thối thêm lần nữa)

Ngài hệ thống à, tao cũng không muốn liên quan đến anh ta, tao chỉ muốn lấy một chút tiền coi như là bồi thường thôi, ba cái yêu cầu kia tao cũng không cần, mày lại không cho tao lấy đồ từ anh ta, có phải mày đang tính phá tao phải không? Tuy rằng hiện nay cuộc sống không khó khăn đến mức chết đói nhưng tao còn phải nuôi bé Phil, cái gì cũng không muốn, mày muốn cha con bọn tao uống gió Tây bắc\* mà sống hả?

(\*Nguyên tác là “ăn gió”, chỉ một loại cảnh giới ca tụng không khí trong Đạo, tức là không có lửa khói nhân gian, chỉ dựa vào việc hô hấp không khí để sinh tồn, không ăn uống mà để bụng trống qua ngày, thường được dùng để chỉ cuộc sống bần cùng, khốn khổ)

[Đinh, hệ thống thông báo: Phần thưởng nhiệm vụ tăng lên, mời kí chủ tự tìm đọc.]

Kỷ Hiểu Ngạn không thêm để ý đến Leblan còn ở bên cạnh, dưới ánh mắt lạnh như băng nhưng vẫn lộ ra sự kinh ngạc của gã, mà nhìn chằm chằm vào thứ xuất hiện giữa khoảng không trước mắt mình.

[Nội dung nhiệm vụ: Mời kí chủ mang theo con ly hôn với chồng, và không được nhận bất cứ phần bồi thường rác rưởi nào của chồng.

Kỳ hạn nhiệm vụ: 1 tháng

Phần thưởng nhiệm vụ: đổi giá trị 1000, lực hấp dẫn +10

\* đặc biệt tặng cho một đĩa quay may mắn lớn

Hình phạt thất bại: Điện giật 10 lần (P/S: Thân, 10 lần điện giật có thể làm hồn bay phách tán đấy.)]

Nội dung mới của hệ thống thật ra cũng chẳng khác gì lắm, nhiều nhất cũng chỉ là cho thêm một ngôi sao vào phần xếp hạng\* và tặng thêm một cái đĩa quay may mắn nữa thôi, cái này thoạt nhìn phần thưởng đúng là có tăng thêm nhưng nội dung nhiệm vụ vẫn chẳng có một chút thay đổi nào.

\*Nhiệm vụ trong một số game đều được xếp hạng bằng những ngôi sao, càng nhiều sao thì nội dung càng khó và càng được thưởng nhiều, giới hạn là 5 sao. Đây là tở đoán bừa

Nói cách khác, mình không thể có một gia đình mới, rời khỏi nơi quen thuộc nhất này, mình sẽ phải sống ở một nơi hoàn toàn xa lạ?

Như thế tôi thật sự có thể sống sót sao? Thật tốt thật tốt, sống cùng Phil, lại còn phải gánh vác trọng trách dạy dỗ Phil để trở thành một cao thủ bánh kẹo ngọt vĩ đại nữa?

Kỷ Hiểu Ngạn không muốn hoài nghi năng lực của mình, nhưng không sao tránh khỏi việc tự lâm vào đồng nghi vấn trong lòng....

Leblan thấy Kỷ Hiểu Ngạn hôm nay kỳ quái, có chút nghi ngờ cậu ta có phải có vấn đề về thần kinh hay không, nhưng thời gian đã không còn nhiều, nhớ tới 10 giờ đêm nay còn có một hội nghị quân sự cần mình tham gia, nói cách khác, gã chỉ còn một giờ đồng hồ để bàn chuyện ly hôn với Kỷ Hiểu Ngạn, Leblan không thể không cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Kỷ Hiểu Ngạn, đi đến bên người cậu ta, cố ý dùng âm lượng thật lớn để hỏi: “Cậu suy nghĩ sao? Cậu có yêu cầu gì không?”

Ngữ khí kia đương nhiên là của người đang tức giận không thôi nhưng lại không thể làm được gì (mặc khả nại hà). Kỷ Hiểu Ngạn nhanh chóng hồi thần lại, nghe được câu nói như thế, hắn chỉ đành tự cười khổ trong lòng, đây là người mình thích, nhìn thì lạnh như băng nhưng thật ra lại tùy hứng vô cùng, tựa như một đứa trẻ thích lấy mình làm trung tâm.

Đây là đánh giá của Kỷ Hiểu Ngạn đối với Leblan, đúng thế, chỉ là một đứa trẻ chứ không phải một người đàn ông.

“Không, tôi không muốn bất cứ thứ gì ở anh, nếu anh muốn ly dị vậy thì ly dị đi, chỉ cần anh đừng tranh quyền nuôi Phil với tôi.” Kỷ Hiểu Ngạn nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh lam của Leblan, nghiêm túc nói.

“Được, cậu đừng hối hận vì đã không nhận ba lời hứa kia.”

“Chỉ cần anh đừng hối hận vì đã từ bỏ quyền nuôi dưỡng Phil.”

“Sau khi ly hôn tôi sẽ cho cậu chút tiền, sắp xếp chỗ ở tốt cho cậu.” Leblan nhìn Kỷ Hiểu Ngạn chống thân thể suy yếu của mình nói chuyện ly hôn, lại nghĩ đến cậu ta sau khi kết hôn với mình cũng tận tâm tận trách chăm sóc mình, lòng trắc ẩn động một cái, tăng điều kiện với Kỷ Hiểu Ngạn lên, dù sao điều này cũng là mình thuận miệng sai người hầu đi làm thôi, cũng chẳng đáng là chi.

“Không cần, chuyện đó tôi sẽ tự lo liệu, anh chỉ việc lo thủ tục ly hôn, mang giấy ly hôn hợp pháp đến chỗ tôi, bây giờ anh có thể đi rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Thấy Kỷ Hiểu Ngạn lên tiếng đuổi người, thân thể Leblan cứng ngắc một chút, không khí đột nhiên nổ ra một cỗ tức giận điên cuồng, không cần cố nghĩ, Kỷ Hiểu Ngạn cũng biết đây là Leblan đang giận, áp lực của cơn giận của anh ta có thể dễ dàng khiến lòng người ta không yên, mồ hôi ứa lạnh. Nhưng khi Kỷ Hiểu Ngạn cảm thấy sự tức giận này, hắn lại vui vẻ vô cùng.

Hừ, tôi không nợ anh cái gì, tôi nếu không vui, anh cũng đừng mong sung sướng.

Ở lại mấy phút đồng hồ xong Leblan vẫn bỏ đi, nhưng trước khi bỏ đi có nhìn lướt qua Kỷ Hiểu Ngạn đang ngồi trên ghế sa lông yên ổn uống trà không hề thay đổi, bộ dáng vẫn y hệt như trong kí ức mình, nếu không phải mình biết rõ cậu ta, thì chắc đã nghi ngờ có phải một tên gián điệp đã giả trang thành cậu ta đến thực hiện nhiệm vụ nào đó hay chẳng.

## 9. Chương 9

Mấy ngày gần đây Phil ăn uống rất tốt, người đã cao và béo hơn không ít, cũng bắt đầu nhìn ra được những nét giống hai người, đứa trẻ lớn lên tựa như gió thổi, từng ngày từng ngày càng trở thành một đứa trẻ thông minh, Phil bây giờ mập lấm, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, đôi mắt to tròn tựa như nai con di truyền từ mình, đôi lông mi thật dài tựa như hai cây quạt nhỏ nhẹ nhàng xòe ra trên đôi mắt xinh đẹp đó, đáng yêu không sao phủ nhận được. Lúc nó cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, quả thật là một nhóc con đáng yêu.

Quần áo của thế giới này rất phát triển, phát triển hơn Trái đất thế kỷ 21 nhiều không sao tả nổi, quần áo đủ loại miễn là bạn nói với nhà sản xuất là sẽ có, thậm chí nếu bạn không nói ra, nhà thiết kế cũng sẽ làm ra. Nhưng dù có nhiều quần áo như thế, Kỷ Hiểu Ngạn lại vẫn luôn mong mỗi có một nhà thiết kế nào đó dựng lên một xưởng làm quần áo vật nuôi thủ công. Nơi này sẽ có một cái tên vừa đáng yêu vừa rõ ràng — yêu động vật, tên cũng như nghĩa, nơi đây sẽ làm ra những bộ quần áo đáng yêu cho thú cưng.

Hơn nữa, quan trọng nhất là nơi đó sẽ sản xuất ra những bộ quần áo không chỗ nào là không chất lượng.

Hiện tại Kỷ Hiểu Ngạn đang cầm trên tay một bộ trang phục đang hợp thời nhất, đây là một bộ quần áo gấu trúc đỏ, lông xù, cả bộ chỉ có hai màu trắng đen, áo thì lót một màu trắng tinh, chỉ có vị trí tay, chân, cổ và mũ là có màu đen, trắng đen tinh khiết đối lập lẫn nhau, càng tô vẽ thêm vào nét đẹp của bộ quần áo, thoát nhìn, nó thật sạch sẽ, lại càng đáng yêu, cũng càng tô điểm thêm vẻ đẹp ngây thơ, xinh xắn của con gấu trúc.

Kỷ Hiểu Ngạn cầm bộ quần áo trong tay bước đến bên giường, nhìn con nằm trên giường ngậm ngón tay cái, bộ dạng chưa tỉnh ngủ chảy nước miếng, “A ha” một tiếng nở nụ cười.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, chỉnh lại góc chăn cho con, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn ngủ đến đỏ bừng của con một cái rồi đứng dậy bỏ đi, lúc Kỷ Hiểu Ngạn đứng dậy, Phil chợt tỉnh, nhìn ba ba bên cạnh mình đứng dậy bỏ đi, lật tức đang hai tay kêu “A, a, a” với Kỷ Hiểu Ngạn.

Kỷ Hiểu Ngạn nghe thấy tiếng kêu, quay đầu nhìn đứa con trai của mình vừa tỉnh đã bừng tỉnh, hắn dừng bước, xoay người ngồi xuống cạnh giường Phil lần thứ hai.

“Tỉnh rồi sao, bé cưng, hôm nay con ngủ nhiều quá, khiến ba ba còn tưởng con đã biến thành một con heo nhỏ thích làm biếng rồi chứ.” Kỷ Hiểu Ngạn vừa nói vừa xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn vì vừa mới tỉnh ngủ nên còn chưa khỏi đỏ ửng của con trai.

“A a, a a” Phil như hiểu được lời cha mình, kêu lên kháng nghị và mở to đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kêu a a với người cha đang vuốt mặt mình.

Thấy con mình đáng yêu như thế, Kỷ Hiểu Ngạn nhanh chóng ôm lấy đứa con đang kêu oa oa kháng nghị với mình, ôm vào trong ngực, dùng sức cọ cọ.

“Sao con lại đáng yêu thế chứ? Ôm nào, cục cưng nhỏ của ba ba!!” Nói xong mỗ luôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Phil vài nhát.

“Bảo bối, hôm nay ba ba có quà cho con nè.” Nói đoạn, Kỷ Hiểu Ngạn cầm bộ quần áo gấu trúc đỏ nhỏ vừa bị mình tùy tiện đặt sang một bên lên.

“Dễ thương không? Đây là món quà ba ba tặng cho con đó! Đáng yêu thật đó nhỉ, con cũng muốn mặc đúng không?” nhìn cái tay nhỏ bé của Phil không ngừng kéo bộ quần áo trên tay mình, Kỷ Hiểu Ngạn đùa cợt nói.

Thật ra bộ quần áo này đúng là do Kỷ Hiểu Ngạn đặc biệt mua cho Phil, lựa chọn kĩ lắm, thật ra còn có hơn mười bộ quần áo khác nữa, nhưng tiền mua quần áo lại không phải là của Kỷ Hiểu Ngạn mà là tiền của Leblan.

Xài tiền của Leblan, trong lòng Kỷ Hiểu Ngạn cũng chẳng có bất kì gánh nặng nào, dù sao Phil cũng là con của Leblan, chỉ một chút tiền này cho con thì có đáng là bao, huống chi sau khi ly hôn hai người sẽ không có bất cứ một mối quan hệ nào với nhau cả, hơn nữa bản thân mình cũng chẳng thể lấy bất cứ một đồng tiền mang danh bồi thường nào từ chỗ Leblan, bản thân thì chẳng đáng lo, cái quan trọng là Phil cơ, cho nên hắn chỉ có thể dùng chút thời gian này mua cho con mình một số yếu phẩm cần thiết cho sinh hoạt sau này.

Nghĩ đến ly hôn, Kỷ Hiểu Ngạn lại nghĩ đến cái nhiệm vụ ly hôn của hệ thống kia, nhiệm vụ thưởng cho Kỷ Hiểu Ngạn khá nhiều thứ hấp dẫn, đặc biệt là cái đĩa quay may mắn lớn kia. Trước giờ Kỷ Hiểu Ngạn chưa từng hỏi hệ thống xem nội dung của đĩa quay là cái gì, chỉ biết nếu có chuyện, thì việc kiếm được một cái đĩa quay như thế là khá khó, có vài người chơi, cả đời cũng chẳng được hệ thống thưởng cho cái đĩa quay nào. Cho đến khi chết rồi vẫn chả biết đĩa quay may mắn nó có hình dạng ra sao.

Kỷ Hiểu Ngạn luôn luôn nghĩ đến đĩa quay may mắn lớn hệ thống thưởng cho, căn bản chẳng hề nghĩ xem sau khi nhiệm vụ thất bại thì sẽ lo liệu như thế nào.

Thời gian ly hôn một tháng đối với tương lai rất khó khăn, nếu không đúng dịp gặp phải một ít thiên tai, ngày nghỉ, công việc sẽ trở nên bận rộn không kể xiết. Do thủ tục ly hôn trong tương lai rất phiền toái. Không chỉ phải qua 10 thủ tục, mà mỗi thủ tục đều cần đối bên cùng kí tên mới có thể tiến hành, không thể thực hiện đồng thời các thủ tục, chỉ sau khi kí tên lên các văn kiện mới có thể tiếp tục, sau khi kí xong toàn bộ mới bắt đầu kiểm tra đến các thông tin khác. Cũng bởi ly hôn khó khăn như thế, các cặp vợ chồng liên bang nếu thật sự không thể sống với đối phương được nữa, mới quyết định ly hôn, bởi sau khi ly hôn mọi chuyện sẽ được xác định, không như vợ chồng ở thế kỷ 21, chỉ vì xúc động hay một chút mâu thuẫn nhỏ cũng kéo nhau đi ly hôn, qua không bao lâu lại dắt nhau đi tái hôn, đem hôn nhân biến thành trò đùa.

Nhưng bất kể nơi đâu cũng sẽ tồn tại đặc quyền giai cấp, mà Leblan chính là thuộc giai cấp có đặc quyền, hắn tuy rằng không thể làm xong thủ tục ly hôn trong một ngày, nhưng bảo xong trong nửa tháng thì lại rất đơn giản, dù sao việc này cũng là giúp hắn giảm bớt đồng thời gian lãng phí cho việc chờ đợi các thủ tục trôi qua.

Nhiệm vụ một tháng ly hôn này đối với Kỷ Hiểu Ngạn mà nói là vô cùng thừa thãi, trừ khi Leblan tự mình không chấp nhận ly hôn, nhưng chuyện này làm gì có khả năng? Nghĩ thôi cũng biết không có khả năng rồi. Thế nên Kỷ Hiểu Ngạn chỉ cần ngồi chờ lần kí tên cuối cùng, kí xong chữ cuối cùng là hẳn có thể nhận phần thưởng của mình rồi.

## 10. Chương 10

Hai mươi ngày trôi qua như chớp mắt, đã đến ngày Kỷ Hiểu Ngạn ôm Phil rời khỏi cái nhà giam đã từng cầm tù mình, cũng đúng theo hiệp định, hẳn không nhận bất kì khoản bồi thường nào từ Leblan, chỉ mang theo con trai của mình.

Một khắc đặt bút xuống kí đơn ly hôn, âm thanh của hệ thống đã lâu không nghe được rốt cuộc cũng vang lên. Cuối cùng, ly hôn cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng của Kỷ Hiểu Ngạn, lại càng không có gì gọi là oán hận, chỉ cảm thấy mình thật may mắn. May mắn bởi mình còn có 12 vạn tệ tiền vũ trụ, trong một thời gian ngắn cũng không cần quá lo lắng đến cuộc sống của mình.

Hành lý Kỷ Hiểu Ngạn đã được thu dọn xong từ vài ngày trước, thậm chí một cái gương hành lý rộng 10 mét vuông vẫn giả vờ bất mãn, từ hành lang đến phòng mình, Kỷ Hiểu Ngạn cầm chiếc nhẫn ban đầu đặt trên giá sách của mình lên, tay phải tháo chiếc nhẫn khảm hoa tượng trưng cho cái gia tộc xa hoa này trên tay trái mình xuống, đeo chiếc nhẫn bình thường của mình trở lại tay. Ánh mắt hắn dừng lại một chút nhìn về phía bức tượng điêu khắc bằng gỗ bên cạnh chiếc nhẫn kia, vươn tay chậm rãi vuốt ve bức tượng có chút thô ráp ấy, ánh mắt phức tạp, đây chính là thứ quý giá nhất của mình trong cái thế giới tương lai này, là món quà duy nhất mà Leblan tặng cho mình, là đồ Leblan tự tay điêu khắc, nhưng mà bây giờ...

Kỷ Hiểu Ngạn đóng cánh cửa bằng thủy tinh của giá sách lại, cầm hành lý trong tay xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Đi tới đại sảnh, Leblan đang đứng ở cửa, trong tay ôm con anh ta, Phil của mình.

Ánh mắt lạnh như băng ngoài lúc nhìn Bạch Ánh ra thì đều không có chút tình cảm nào, ngay cả với con hắn cũng thế. Đến giờ khắc này, Kỷ Hiểu Ngạn mới cảm thấy mình thật may mắn khi ly hôn, nếu như mình không rời khỏi cái gia đình như vậy, liệu có dạy bảo ra một đứa trẻ bình thường được hay sao?

Kiếp trước, Phil chính là đã bị hủy trong tay một gia đình như vậy.

Kỷ Hiểu Ngạn đi lên phía trước “Đưa con cho tôi, tôi muốn đi!”

“Anh thật sự muốn đi sao, tình cảm không phải trò đùa.” Bạch Ánh cau mày nói với Kỷ Hiểu Ngạn.

A! Tình cảm đương nhiên không phải là cho đùa, cho nên tôi mới trở thành tấm bia đỡ đạn cho các người, không phải sao?

“Tôi biết, chỉ là chúng ta thật sự không chịu được nữa.” Mỗi ngày đều nghĩ đến cái người đã bỏ mình đi, cậu chịu nổi sao? Đáy lòng Kỷ Hiểu Ngạn cười lạnh một cái.

“Nhưng mà, Phil...” Trên mặt Bạch Ánh xuất hiện vẻ muốn nói lại thôi.

“Tôi sẽ chăm sóc nó tốt.” Kỷ Hiểu Ngạn nói xong liền bước tới ôm lấy con trai mình từ trong tay Leblan, bước nhanh rời khỏi cái nhà giam đã từng cầm tù mình cả đời.

Kể lúc Kỷ Hiểu Ngạn bỏ đi vẫn không nói gì, Leblan hiện đang đứng nhìn hắn bỏ đi không chút lưu luyến nào, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, thoáng chốc, không khí cũng cấp tốc hạ xuống không còn chút hơi ấm.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-ho-voi-chong-cu>*